

кладенеца, шибни го съ пржицата, оглави го и го заведи да го вържешъ на дѣдовия Яневъ плетъ.

Ангелчето се спуснало като стрела надоле и, доде стигне кладенеца, циганинътъ извадилъ месечината отъ чувала и натисналъ главата ѝ къмъ водата — да я дави.

Запъхтяното ангелче го шибило съ жилавата пржица и дрипавиятъ лакомъ циганинъ изведнажъ се преобърналъ на магаре. Оглавило го съ една връвъ малкото златокрилато момче и го завело къмъ дѣдовата Янева колиба. Вързало го ѝ плета.

Сжщата нощъ Дѣдо Господъ слѣзълъ съ деветъ биволски кола, прибралъ си месечината и всичкитѣ звезди въ колата и ги откаралъ нагоре. Подире му тръгнало и небето. Когато небето стигнало такава височина, че никой човѣкъ да не може да го стигне, Дѣдо Господъ изсипалъ отъ колата звездитѣ и месечината.

А на другия день дѣдо Яне повалъ магарето съ пълния кошъ праскови къмъ царския палатъ — да си получи паричкитѣ.

Ангелъ Каралийчевъ